

דף מו.

יור'ד סימן רכח מעיף כא

עין משפט [ב]

כא. כח. נדר שעל דעת רבים אין לו התרה بلا דעתם **ט**, אלא אם יש מצוה בהתרתו.

הגה: ויש מהMRIין שאפי' עם דעתם **ט** אין להתיירו לדבר הרשות, וכן נכוון להחמיר לכתהילה.

הגה: נשבע שלא יכנס חבירו לבתו, ויש בביתו ביהכנ"ס הויל דבר מצוה ומתיירין לו שיבא חבירו ויתפלל ברבים. וכן לעשות שלום בין איש לאשתו, או משום צורכי רבים. וכן לצורך פרנסתו.

הגה: ואם אותם הרבים אומרים שלא להחר לו גם לצורך מצוה אין מתיירין לו **ט**.

הגה: מי שנשבע שלא ליהנות מאביו **ע**, ומתחרט מיקרי דבר מצוה ומתיירין לו. כא. כת. אין נקראים רבים פחות משלשה **ט** וכגון שיפרט אותם בשעת הנדר על דעת פלוני ופלוני ופלוני, אבל אם אמר סתם על דעת רבים יש לו התרה.

ויביא שם נדר בפני שלשה אף' לא פירט אותם אלא אמר סתם על דעת רבים **צ**, אין לו התרה שמתבסס על דעת רבים שעומדים לפניו אמר.

ט. מימרא דאמיר בגיטין ל"ו ע"א, והיינו שציריך גם דעתם וגם התרה. ט"ז.
ג. לפי שאין חרטתם שווה זהה מתחרט מטעם זה והשני מטעם אחר, אבל לדבר מצוה כולם מסכימים ומתחרטים בחרטה אחת לצורך קיום המצוה. ש"ך ס"ק נ"ט.

ט. ב"י בשם הריב"ש ומהר"ם פדו"ה בס"י ס"ב.

ע. אף' על דעת רבים, ומתיירין לו מטעם דכולם מסכימים מאותו טעם.

ט. כרב נחמן בגיטין מ"ו ע"א, וכ"כ הרא"ש והרש"ב"א והר"ן. ובעינן שיפרט אותם הג', כ"כ התוס' שם, והרא"ש והר"ן.

צ. מ"מ ציריך לומר על דעת רבים אף' שעומד בפניהם, כ"כ הטור בשם ר"ת, וכ"כ המהרי"ק בס"י נ"ב.

הגה: נשבע סתם וידענו על מי נתכוון כגון שאמר שנשבע על דעת ג' רבני העיר ואין שם אלא ג' רבני ידועים הוא על דעת רביהם^ק.

הגה: ד' שנשבעו יחד שלא לעשות דבר אחד, הוא שבועה על דעת רבים שככל אחד נשבע לששת חבריו ועל דעתן^ל.

הגה: י"א דנדר שהודר על דעת רבים שהותר בדייעבד הותר^ש, ואין לסתור על זה כי אם בשעת הדחק, ויש צורך בדבר.

הגה: אם נשבע על דעת רבים בדבר שיש בו נזנוד עבירה מותר להתיר לו שלא דעתם, כי אין דעת רבים מסכימה בדבר שיש בו עבירה^ח.

הגה: מי שנשבע שלא לעשות דבר פלוני כי אם ברשות^א ג' אנשים שנקב בשמותם, אינו נקרא נשבע על דעת רבים דנקט אלו להקל לעשות ברשותם שלא התרה.

דף מו :

יוז'ד פימן רג סעיף ג עין משפט א.

ג. הנודר כאילו בנה במה בשעת איסור במות, והמקיימו כאילו הקריב עליה קרבן^ב וטוב יותר ישאל על נdro, וזה בשאר נדרים אבל בנדרי הקדש^ג מצוה לקיימן ואין לו לשאל מהם אלא מדווק.

ק. ב"י בשם הריב"ש.

ר. ואם נשבעו ע"ד כל אחד מהם לא מיקרי על דעת רבים, מהמבי"ט, וכותב עליו הש"ך בס"ק ס"ח דאין זה מוכחה.

ש. והיינו אמר בסתם ע"ד רבים, אבל בפирטם אין להקל אפילו בדייעבד. כ"כ הש"ך בס"ק ס"ט.

ת. ב"י בשם תשובה הר"ן בס"י מ"ב.

א. דודוקא שאומר על דעת רבים, או ע"ד פלוני ופלוני שאז שיתף דעת הרבים בעיקר הנדר, לא כן כמשמעותו של לא הוא ע"ד רבים. ש"ך ס"ק ע'.

ב. מבירiyata דר' נתן בנדרים כ"ב ע"ב, ובכפי הרא"ש והר"ן שם, וחייב משום שחוטוי חוץ.

ג. ואם נדר לצדקה עיין בס"י רנ"ח.

הגה: אם נשבע עלי איזה דבר לא ישאל עליו אלא מדווק.

אה"ע סימן י סעיף ג

עיין לעיל דף מה: עין משפט ז.ח.

עין משפט ב.ג.

ו"ד סימן רג' סעיף ו'

עין משפט ד.ה.

ה. מי שמכר עצמו לעכו"ם או שלוה מהם ושבו אותו כי לא החזיר להם הלוואה ופדו אותו פעם ראשונה ושניה, **בשלישית אין פודין** אותו ה, אבל פודים את הבנים לآخر מיתה אביהם.

ואם ביקשו להורגו פודין אותו מיד אפי' אחר כמה פעמים.

הגה: **שכוי שהמיר אפי' למצוה אחת כגון אוכל נבילות להכuis** אטור לפדרתו.

ד. כיוון דכתיב בה "לא ינקה" יש מחמירין דין לה התרה וכמו בס"י ר"ל.

ה. ממשנה שם מ"ז ע"ב וכדמפרש בגמ'.

ו. שלא יטמעו בין העכו"ם, אבל בחיה אביהם אין לחוש זהה. שאביהם שומר עליהם, כ"כ רשי' בפ' השולח בדף מ"ז, וממשמע שאביהם הוא עם אותה שביה, אבל כל שא"א שישמור עליהם פודין אותם מיד. ש"ך ס"ק ו'.

ז. ואפי' בשבייל פעם אחת שעשה כן להכuis הוא מומר שלא לפדרתו. ט"ז ס"ק ה'. ועיין בריש ס"י רנ"א.